

Stil 6: Pressefotografiets rolle og pressefotografens ansvar og udfordringer (reflekterende artikel, stx)

Skal man som pressefotograf gå efter et udtryksfuldt og meningsgivende fotografi i en intens og måske farlig situation eller hjælpe dem, som kan være døden nær? Pressefotografen kan hele tiden befinde sig i situationer hvor det kan betyde liv eller død. Men skal de tage ansvar for at få taget et stærkt pressefotografi, så man kan fremvise hvad der sker i verden, for dem som ellers lever i tryghed. Hvordan kan man, som pressefotograf vælge hvad man vægter højest? Vælger de deres profession eller vælger de med menneskeligheden og hjælper dem, som egentlig skulle have været elementer deres pressefotografi? Hvornår går de over stregen og hvordan vælger man mellem rigtigt og forkert i livstruende situationer, som de befinder sig i? Alt dette må være en udfordring som pressefotograf, når de bevæger sig ud i at få taget det perfekte pressefotografi, i situation som man kun hører om på TV. Men er grunden til at de gør kun for at have et skrækkeligt foto, så medierne kan sælge dem selv på andre folks unåde? Bliver pressefotografiet kun taget fordi der er læsere og seere i nyhedshistorier om død og ødelæggelse. Eller er pressefotografiet en vigtig rolle i hvordan man kommunikerer aktuelle nyheder ud til den brede befolkning?

Den rolle som pressefotoet spiller i mediernes nyhedsformidling, er vigtigt for både, mediernes troværdighed, journalistens troværdighed, men også historiens og nyhedens troværdighed. Pressefotoet er også vigtigt for medierne, så der ikke opstår troværdigheds problemer mellem mediet og læseren, fordi der mangler det ekstra element, som binder historien sammen og giver et indtryk hos læseren.

Med sociale mediers virkning på mennesket i dag, så bliver man bombaderet med fake news og clickbait. Her kan et pressefoto, som fortæller om virkeligheden være med til at bekræfte eller af bekræfte, historier som florer på de forskellige medier pga. det fungerer som dokumentation.

For os der ikke befinder os i situationer hvor det omhandler folk i nød, så hører vi kun om det på et abstrakt plan med tal og formodninger omkring hvem det er, men pressefotografer behandler disse situationer i øjenhøjde og det bliver ikke længere på et abstrakt plan, men på et medmenneskeligt og næstekærligheds plan hvor de med billeder, rapporterer om den virkelige verden.

Men hvornår overtræder man som pressefotograf de presseetiske regler og hvornår overtræder de deres egen grænse når det handler om medmenneskelighed, når de kan have en betydning i forskellen mellem liv og død? Jacob Ehrbahn siger selv " Hvis det kommer ud i en situation hvor jeg bagefter ville kunne sige til mig selv, at jeg kom til at tage et billede i stedet for måske at redde et liv, så tror jeg ville have svært ved at live videre med det" (2:30). Han har rent mentalt allerede taget et valg inden han anbringer sig selv i disse situationer. Man kan mærke på ham det betyder meget at få taget et godt pressefoto, men for ham er det ikke mere værd en det liv det kan tage hvis han tager pressefotoet, " Jeg bryder mig ikke om at tage nogle chancer, ved at stå og fotografere mens jeg egentlig kan gøre noget andet" (3:44). Jacob Ehrbahn tager hensyn til de den situation disse bådflygtninge befinder sig i, men han overskrider stadig nogle grænser og tager billeder af disse bådflygtninge, som kæmper for deres liv i vandet ud fra Libyens kyst. Selvom Jacob Ehrbahn har brugt hele sit liv på at tage pressefotografier i farlige og svære situationer, så tager hans medmenneskelighed over, " Den fotograf der har brugt 27år på at være i stand til at fotografere i svære situationer, den fotograf skulle jeg prøve at undertrykke" (5:12). Han undertrykker sin egen professionalisme, for at kunne hjælpe NGO-redningsskibet og de bådflygtninge, som befinder sig i vandet.

Men havde det været forkert af ham at fokusere på at få taget det perfekte pressefoto? Hvornår skal han vælge mellem at være den pressefotograf han i virkeligheden er og det

menneske, som hjælper dem i nød? Det er vigtigt, at han gennem hans pressefotoer, får fortæller og portrættere virkeligheden og den forfærdelig verden nogle mennesker befinder sig i. Hvis han havde fokuseret på hans pressefotografi, som han selv fortæller han kunne se inde i hovedet, ville han så overtræde de presseetiske regler?

Ifølge de presseetiske regler ville han ikke overtræde nogle regler, men det ville stadig være billeder, som for læsere kunne virke stødende og skulle efterprøves.

For hvis pressefotografen ikke viser virkelighedens verden, hvem skal så? Hvornår skal man som pressefotograf vægte professionalisme højere end medmenneskelighed? Den mentale udfordring pressefotograferne står overfor er en utrolig byrde, som de enten skal undertrykke og få taget de pressefotos, som de jager eller skal de erkende deres medmenneskelighed og hjælpe dem, som eller kunne blive deres næste store pressefoto.

Måske handler det ikke så meget om at overskride presseetikken, men mere deres egen etiske grænse, som de skal gøre op med. Man kan sagtens tage et foto, men kan man det også når det foto måske handler om liv eller død for den involverede, som måske i forvejen ligger ned?

Overskrider man privatsfæren, jo mere pressefotografen går ind i billedet og fravælger medmenneskeligheden? Den brasilianske fotograf Sebastião Salgado har en hovedregel i de situationer hvor livet er for modbydeligt, og det ville være direkte nedværdigende, at tage fotografier af de involverede, "Jeg har en hovedregel i min fotografering, og det er, at hvis mit billede ikke kan vise et menneskes værdighed, hvis håbløsheden er så gennemtrængende, at mennesket vil rangere på niveau med dyrene, selvom mennesket lider, selv om mennesket sulter, hvis du ikke kan vise værdigheden i situationen, så er det bedre ikke at fotografere" (S. 1, ll. 4-8). Men hvordan definerer han, menneskets tab af værdigheden, og hvornår mennesket rangerer på et lavere niveau end dyr? Hvilken situation kræver, at pressefotografer ikke skal fotografere? Er bådflugtninge situationen, som Jacob Ehrbahn befandt sig i, uværdigt at fotografere? Er de på et dyrisk niveau fordi de er i vandet som fisk, og svære at få op i båden fordi de glatte som ål? Eller er det uværdigt at fotografere dem fordi de lugter af benzin, saltvand og pis, som Jacob Ehrbahn siger.

Eller er det uværdigt at tage fotografier i situationen fordi der ligger døde i vanden og folk ikke kan svømme? Men er det hele ikke bare en realitet? Er det ikke en realitet, at folk dør, at de ikke kan svømme, at de lugter af benzin og urin og at de er bådflugtninge.

Skal man som pressefotograf selv tage valget om den situation man befinder sig i, om de involverede lider, så meget at det er for modbydeligt at tage billeder af, for de forskellige pressefotografer har vil forskellige holdninger til hvad der definerer en gennemtrængt håbløshed?

de to børn. Både vrede, afmagt og ulykkelighed, kommer til udtryk i billedet og viser hvilke 85 ofre, som også rammes i konflikten mellem Palæstina og Israel. Det ikke kun soldater og terrorister, men også uskyldige børn, som ellers havde et liv og leve foran sig, men får det taget fra sig pga. et luftangreb fra Israel. Men her er pressefotoet vigtigt, til at afspejler den virkelighed, som mennesker rammes af. Hvilke forfærdelige ting de skal gå igennem, og at det ikke altid er de skyldige som rammes, men sårbare og hjælpeløse børn. Det hjælper os med at forstå hvordan konflikten er mellem Palæstina og Israel, da det ingen betydning har for os, men man får stadig en indsigt ind i ødelæggelsen af liv, som er en medfølge af konflikten.

Pressefotograf Paul Hansen må have stået i et dilemma om billedet overtræde hans egen personlige grænser og andre menneskes etiske grænser, fordi fokuset er på de døde og forsvarsløse børn, som ligger i armene på to mænd, som begge udstråler forskellige følelser.

Ville dette billede ifølge Sebastião Salgado overskrider grænser, fordi der afspejles ingen værdighed hos de to døde børn? Men betyder værdigheden så meget, skal et pressefoto ikke afspejle den verden som vi alle lever i? Hvilke unådigheder og uretfærdigheder, som findes, men ikke alle bliver påvirket af. Billedet kan virke stødende og barskt, med første øjekast på

Paul Hansen vandt i 2013 World Press Photo of the Year for billedet af en gruppe mænd som går gennem Gaza med ligene af to børn, som blev dræbt i et luftangreb.

Det er et stærkt pressefoto som udtrykker en masse forskellige følelser hos dem, som bærer

det, men det udstråler også bare en sandhed. Børn dør i luftangreb, familier ødelægges og 100 konflikter forsætter.

Samtidigt med, at billedet kan virke stødende, så er det en god historie, som indeholder de fem nyhedskriterier. Det har aktualitet, da konflikten har forgået i lang tid og stadig gør. Det er væsentligt, fordi folk flygter pga. konflikten. Der er en konflikt, en konflikt mellem jøder og muslimer, østen og vesten og konflikt omkring landet. Det skaber identifikation hos læseren,

for hvem har ret i denne konflikt? Den en sensation på den måde, at Israel kan overkomme massivt pres for Mellemøsten, men stadig er en af de rigeste stater i Mellemøsten.

Men hvornår skal pressefotograferne tage hensyn til de forskellige dilemmaer?

Skal de være professionelle og kan de overhovedet være professionelle i de situationer de kommer i? Skal de vægte medmenneskelighed højere end deres profession? Hvornår er det for modbydeligt at tage billeder, så de overskrider presseetikken og deres egen etiske grænse? Når det kommer til at tage et pressefotografi, er der mange dilemmaer pressefotografen skal gøre op med, for i de svære situationer de kan befinde sig i, kan de stå med ansvaret for et godt pressefoto eller liv eller død for de involverede.